

Sygn. akt I CSK 91/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa D. K.

przeciwko A. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt I ACa 252/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia i potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Wniosek ten sprowadza się w istocie do wykładni art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym co do oceny odpowiedzialności ubezpieczyciela za działania agenta podjęte we własnym interesie i w celu osiągnięcia korzyści mających przestępczy charakter oraz tego, jak należy rekonstruować model uważnego i przeciętnie rozsądnego konsumenta.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Skarżący wnosi do Sądu Najwyższego już kolejną skargę kasacyjną opartą na tych samych przesłankach przyjęcia do rozpoznania. W wyniku wcześniejszych skarg pozwanego doszło do wyjaśnienia obu zagadnień podniesionych w skardze będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Sąd Najwyższy wypowiedział się więc już zarówno co do kwestii odpowiedzialności ubezpieczyciela na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym, jak i co do sposobu oceny stopnia zorientowania konsumenta dla oceny odpowiedzialności ubezpieczyciela. Przykładowo w wyroku z 30 września 2015 r., I CSK 702/14, niepubl. przyjęto, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter deliktowy i została oparta na zasadzie ryzyka (podobnie w wyrokach SN z dnia 17 kwietnia 2015 r., I CSK 216/14 i I CSK 237/14, niepubl. oraz wyrok SN z dnia 13 sierpnia 2015 r., I CSK 657/14, niepubl.).

Z ustaleń wiążących Sąd Najwyższy w sprawie nie można zaś wyprowadzić wniosku, że Sąd *meriti* przyjął błędnie, iż model przeciętnego konsumenta powinien

sprawdzać się do osoby nierozważnej, mało krytycznej, lekkomyślnej i łatwowiernej. Tym samym wypowiedanie się w tej kwestii przez Sąd Najwyższy byłoby zbędne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.